

Sygn. akt IV KK 414/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **A. H.**,
skazanego wyrokiem łącznym
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 22 listopada 2022 r.,
kasacji obrońcy skazanego
wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 19 kwietnia 2022 r., VII Ka
194/22
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Żywcu
z dnia 8 listopada 2021 r., II K 88/21
w przedmiocie dopuszczalności kasacji
na podstawie art. 530 § 2 i art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) pozostawić kasację obrońcy skazanego bez rozpoznania, jako opartą na niedopuszczalnych powodach;**
- 2) zwolnić skazanego A. H. od zapłaty kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, w tym opłaty od kasacji, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej, wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2022 r., VII Ka 194/22, utrzymał w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 8 listopada 2021 r., II K 88/21.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

- 1) rażące naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. poprzez powielenie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, nie rozpoznając zarzutów apelacji w sposób adekwatny, zwłaszcza w zakresie oceny sytuacji skazanego i to w kontekście kształtowania zasady pełnej absorpcji,
- 2) rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, to jest art. 86 k.k. poprzez niezastosowanie w wydanym wyroku łącznym (zarówno co do kary pozbawienia wolności jak i co do środka karnego w' postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych) systemu pełnej absorpcji pomimo występowania ku temu przesłanek, w tym okoliczności odbycia przez skazanego kary pozbawienia wolności (za inne przestępstwo) po popełnieniu przestępstw objętych wyrokiem łącznym oraz zbieżności czasowej czynów, za które orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów;
- 3) rażącą niewspółmierność kary łącznej z uwagi na fakt, iż wymiar najsurowszej z kar podlegających łączeniu wynosi w niniejszej sprawie 4 lata pozbawienia wolności, a środka karnego 4 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Żywcu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu ostatniemu Sądowi.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Żywcu w odpowiedzi na kasację (pismo z dnia 25 sierpnia 2022 r.) wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w postępowaniu karnym może być oparta wyłącznie na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innym rażącym naruszeniu prawa (art. 523 § 1 k.p.k.). Oznacza to, że nie może być wniesiona z powodu błędu w ustaleniach faktycznych czy rażącej niewspółmierności kary. Z tego ostatniego

powodu jedynie Prokurator Generalny, i to tylko w sprawach o zbrodnie, może wnieść kasację w postępowaniu karnym (por. art. 523 § 1a i art. 521 § 1 k.p.k.).

W niniejszej sprawie kasacja obrońcy skazanego oparta jest właśnie na niedopuszczalnych zarzutach niewspółmierności kary, choć części z nich (zarzut 1 i 2) nadaje się pozory zarzutów dopuszczalnych, poprzez ujęcie ich w procesową formułę zarzutów naruszenia prawa procesowego i materialnego.

Odnosząc się do pierwszego z powołanych zarzutów, wskazać należy, że polega on na nieporozumieniu. Obrońca zarzuca bowiem Sądowi nierozpoznanie apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., podczas gdy tenże właśnie obrońca takiego zarzutu w zwykłym środku odwoławczym nie sformułował. Świadczy to albo o niezrozumieniu przez obrońcę istoty postępowania odwoławczego i kasacyjnego, albo o dużej dozie nierzetelności w formułowaniu zarzutów, które – ujmując rzecz eufemistycznie – roz mijają się z faktycznym przebiegiem dotychczasowego postępowania. Niemniej jednak, co istotne dla wydania formalnego rozstrzygnięcia w tej sprawie, obrońca w uzasadnieniu kasacji odnosi się wyłącznie do okoliczności związanych z zasadami wymiaru kary w wyroku łącznym i to w jakim stopniu powinny one być uwzględniane przy wyrokowaniu. Świadczy to wyraźnie o tym, że atakuje on nie ocenę dowodów, a to jakim ustalonym okolicznościom Sąd pierwszej instancji przydał znaczenie przy wymierzaniu kary, a Sąd odwoławczy ocenę tę zaakceptował.

Analogicznie należy ocenić zarzut z punktu 2, w którym obrońca podnosi rzekome naruszenie art. 86 k.k. poprzez niezastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymierzaniu kary w wyroku łącznym. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazywał, że wybór określonej zasady wymiaru kary, jak i ważenie ustalonych okoliczności mających wpływ na wybór kary i jej wymiar nie mogą stanowić obrazy prawa materialnego, a są istotą zarzutu rażącej niewspółmierności. O naruszeniu prawa materialnego może być wyłącznie mowa wtedy, gdy określony przepis nakazuje albo zabrania określonego postąpienia. W sytuacji, gdy wybór określonej zasady wymiaru kary w wyroku łącznym wynika z oceny karygodności przypisanych skazanemu przestępstw w ich wzajemnej relacji oraz zachowania skazanego, to w żadnym wypadku nie może być tu mowy o naruszeniu prawa materialnego.

Trzeci zarzut kasacji jest *explicite* zarzutem rażącej niewspółmierności kary, na którym kasacja nie może być oparta.

Jako że kasacja w tej sprawie oparta była na zarzutach dotyczących rażącej niewspółmierności kary, a więc powodach niedopuszczalnych w świetle art. 523 § 1 k.p.k., należało odmówić jej przyjęcia w Sądzie odwoławczym. Skoro wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia został przyjęty i przedstawiony Sądowi Najwyższemu, Sąd ten obowiązany był do pozostawienia kasacji bez rozpoznania, stosownie do art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

[as

at]